

[Hans Thyge Jacobsen.]

finde et andet Navn til det, for nu er det ikke noget Raadighedsbeløb mere i gammel Forstand, nu er det jo simpelt hen en yderligere Forhøjelse af Aldersrenten, man her er inde paa. Disse to Ting vilde jeg gerne bede det ærede Medlem Hr. Svend Jørgensen ytre sig om paa det radikale Partis Vegne, for jeg kan ikke paa Forhaand tænke mig, at man er tilfredsstillt ved den hastigt udarbejdede endelige Udformning, som Lovforslaget her vil faa.

Saa tror jeg, jeg kan slutte mit Indlæg for denne Gang. Men maa jeg ikke have Lov til at gøre det ærede Medlem Hr. Bundvad opmærksom paa, at der er et Punkt, hvor vi i hvert Tilfælde er enige. Det ærede Medlem sagde i sine afsluttende Bemærkninger, at det, der har interesseret Regeringen og det socialdemokratiske Parti, var at faa Pengene paa Bordet. Ja, ærede Medlem, deri er vi enige, at faa Pengene paa Bordet. Nu tror jeg nok, det ærede Medlem og jeg bruger denne Vending i to vidt forskellige Betydninger, men det ærede Medlem, som altsaa er interesseret i at faa Pengene paa Bordet, meget mere end han er interesseret i at faa hele Alderdomsforsørgelseslovgivningen sneret, vil give mig Ret i, at han som Repræsentant og Ordfører for Regeringspartiet har en Pligt til at skaffe Pengene paa Bordet, ogsaa i den Betydning, hvori jeg tager dette Udtryk.

Svend Jørgensen: I Erkendelse af, at mange Alders- og Invalididentemodtageres Kaar trods de ved Loven af 4. Juli 1946 gennemførte Forbedringer for Tiden er meget vanskelige, kan jeg paa mit Partis Vegne udtrykke Tilfredshed med, at Lovforslaget nu gennemføres, og at det gennemføres inden Jul. Jeg føler mig overbevist om, at denne Kendsgerning vil blive modtaget med Glæde og Taknemmelighed i mange Smaakaarshjem her i Landet.

Under Lovforslagets første Behandling her i det høje Ting gav jeg paa mit Partis Vegne i Hovedsagen Tilslutning til det af den højtærede Socialminister fremsatte Forslag. Men jeg lagde nu ikke Skjul paa, at der i Forslaget var visse Enkeltheder, som mit Parti kunde ønske noget ændret. Det skal siges, at Forhandlingerne herom har været vanskelige, og det Forslag, der nu ligger paa

Folketingets Bord, bærer jo ogsaa i nogen Maade Kompromissets Præg. Vi ønskede fra vor Side saaledes meget gerne det saakaldte Raadighedsbeløb ansat adskilligt højere end de i den højtærede Ministers Forslag foreslaaede 5 pCt. af Grundbeløbene af de Renter, som Kommunerne har udbetalt i det foregaaende Regnskabsaar. Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at det saa meget omtalte Raadighedsbeløb for 1945—46 ikke var mindre end 15 pCt., medens det for 1946—47, som Kommunerne nu er ved at aflægge Regnskab for, kun var 5⁵/₈ pCt., en Udvikling, som de fleste Kommunalfolk var i høj Grad utilfredse med. Men det er nu lykkedes paa vort Initiativ at faa dette Raadighedsbeløb forhøjet til 7¹/₂ pCt., ligesom ogsaa det nye Rentetilæg, der træder i Stedet for det tidligere Huslejetilæg, ansættes til 7¹/₂ pCt. Jeg er aldeles overbevist om, at langt de fleste Kommunalfolk vil hilse disse Ændringer med Tilfredshed. Det forhøjede Raadighedsbeløb vil nu de fleste Steder — i hvert Fald paa Landet — sætte Kommunalbestyrelserne i Stand til fuldt ud at hjælpe i de mange Tilfælde, hvor der er særlig Trang til Stede.

Men de alvorligste Anker imod den højtærede Socialministers først forelagte Forslag var, at han foreslog, at Loven straks skulde træde i Kraft og tilmed have Virkning allerede fra 1. December 1947. Hvis dette var blevet gennemført, vilde det have betydet et kolossalt Ekstraarbejde for Kommunerne, idet samtlige 253 000 Rentemodtageres Rente saa skulde have været omregnet. Naar man nu ved, hvad det betyder af Ekstraarbejde, og tillige ved, at alle Renter paa Grund af Fristalsreguleringen under alle Omstændigheder paa ny skal omregnes til 1. April 1948, vil ingen misforstaa mig, naar jeg udtaler, at dette vilde have været et komplet meningsløst Spild af Arbejde og Penge. Derfor gik jeg ogsaa paa mit Partis Vegne saa haardt ind for en Ændring af denne Del af Forslaget, og heri fik jeg Støtte af den ærede Ordfører for Retsforbundet, det ærede Medlem Hr. Evald Christensen. Paa dette Omraade har jeg ikke villet opgive mine Krav, og Resultatet er jo ogsaa blevet, at den nye Lov vel formelt træder i Kraft straks, men først faar Virkning fra 1. April 1948, altsaa netop det, som jeg er overbevist om at alle Danmarks